

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžf/15/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014201015
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014201015.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: U., trvale bytom L., miesto podnikania B., IČO: XX XXX XXX, zastúpený BENČÍK & PARTNERS, Advokátska kancelária, s.r.o., Františkánske námestie 4, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo SR, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/273947/2014/5098 z 12. júna 2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/152/2014-43 z 27. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/152/2014-43 z 27. novembra 2014 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 1100301/1/273947/2014/5098 z 12. júna 2014 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 9611401/5/1094662/2014/Lír z 24. marca 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 829,21 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Patrika Benčíka, advokáta BENČÍK & PARTNERS, Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Františkánske námestie 4, 080 01 Prešov, do troch dní.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/273947/2014/5098 z 12.06.2014, ktorým ako odvolací orgán konajúci na základe odvolania daňového subjektu - žalobcu, potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 96011401/5/1094662/2014/Lír z 24.03.2014, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) vyrubil platiteľovi dane z pridanej hodnoty - žalobcovi rozdiel dane vo výške 13 769,92 € na DPH za zdaňovacie obdobie december 2012. Nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie december 2012 vo výške 6 605,13 € a vyrubil vlastnú daňovú povinnosť na DPH vo výške 7 164,79 €, splatnú do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia daňového úradu.

Krajský súd po preskúmaní veci v intenciách žalobných dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom a v plnom rozsahu sa stotožnia s prijatými závermi daňových orgánov konštatoval, že žalobca nepreukázal realnosť uskutočnenia zdaniteľných obchodov, z ktorých uplatňoval odpočítanie dane.

K žalobcom vytýkanému nesprávnemu postupu a nerešpektovaniu zásad daňového konania krajský súd uviedol, že neboli zistené také vady v konaní daňových orgánov, ktoré by mali za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Tvrdené upreté právo zúčastniť sa pri výsluchu svedka by podľa krajského súdu muselo mať vplyv na samotné rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na okolnosti predmetnej veci, na personálnu prepojenosť obchodných spoločností, krajský súd nepovažoval výsluch svedka konateľa dodávateľa žalobcu za kľúčový dôkaz. Odvolávajúc sa na ust. § 24 ods. 2 až 4 daňového poriadku poukázal na to, že daňový poriadok neukladá povinnosť správcovi dane za každých okolností a v každej veci vykonať dokazovanie výsluchom svedkov a zároveň dôvodil tvrdením správcu dane, že nepristúpil k samotnému výsluchu svedka, a od konateľa dodávateľa žalobcu požadoval len predloženie relevantných dôkazov k preukázaniu formy obchodovania so žalobcom.

Keďže žalobca v žalobe neuvádzal, čo konkrétne zo „svedeckej výpovede“ bolo použité ako dôkaz pri rozhodovaní a spôsobilo nezákonnosť rozhodnutí daňových orgánov a čo by bolo iné, pokiaľ by nedošlo k ním tvrdenej procesnej vade v konaní daňového úradu, krajský súd podporil svoje rozhodnutie prijatým záverom z rozhodovacej praxe súdov, že súdy nezrušujú rozhodnutia správnych orgánov z dôvodu procesných väd v správnom konaní len preto, aby sa zopakoval proces pred správnym orgánom, ak je zrejmé, že ani nové konanie nemôže privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre účastníka konania.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP domáhajúc sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie alebo alternatívne zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne žiadal priznať náhradu trov konania.

Nesúhlasil s názorom krajského súdu a zdôraznil, že daňový úrad porušil § 45 ods. 1 písm. e/ daňového poriadku, podľa ktorého má kontrolovaný daňový subjekt právo klásť predvolaným svedkom otázky pri ústnom pojednávaní, keď ho neinformoval o plánovanom výsluchu svedka konateľa RENDos s.r.o. U. L., ktorý bol zrealizovaný na ústnom pojednávaní 27.05.2013.

Žalobca namietal tvrdenie žalovaného, že v danom prípade sa nejednalo o vypočutie svedka, nakoľko k prípadnej konfrontácii - vypočutiu konateľa spoločnosti ako svedka by zamestnanci správcu dane pristúpili po získaní dôkazov a vyjadrení kontrolovaného daňového subjektu a v prípade, že by sa jednalo o rozdielne vyjadrenia. Podotkol, že daňový poriadok nepozná inštitút konfrontácie, ako to tvrdí žalovaný v napadnutom rozhodnutí.

Mal za to, že žalovaný si sám odporuje, keď tvrdí, že konateľ spoločnosti RENDos s.r.o. nebol vypočutý ako svedok, ale konateľa spoločnosti pumila s.r.o. U. K. správca dane predvolal ako svedka a dokonca aj o plánovanom výsluchu svedka upovedomil žalobcu. V tejto súvislosti dodal, že kým konateľ jedného dodávateľa žalobcu nevystupuje v pozícii svedka pri podaní vysvetlení obchodných vzťahov so žalobcom, konateľ ďalšieho dodávateľa žalobcu je už ako svedok predvolaný za účelom podania vysvetlenia obchodných vzťahov so žalobcom.

Krajskému súdu zároveň vytýkal, že sa v napadnutom rozsudku vyhol odpovedi na otázku, či procesný úkon realizovaný daňovým úradom bol alebo nebol výsluchom svedka, pričom podľa jeho názoru sa od odpovede na túto otázku odvíja záver, či daňový úrad mal alebo nemal vopred notifikovať žalobcovi v pozícii daňového subjektu plánovaný výsluch svedka.

Žalobca ďalej namietal porušenie § 3 ods. 9 daňového poriadku, podľa ktorého správca dane dbá na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, ktoré videl v tom, že daňový úrad neprípustne zasiahol do zásady zmluvnej autonómie ako základnej zásady uzatvárania obchodno-zväzkových vzťahov, v rámci ktorých je uplatňovanie nájomného do daňových výdavkov v podnikateľskej činnosti štandardným pravidlom, ktoré daňové úrady v iných prípadoch akceptujú. Daňový úrad krátil žalobcovi odpočet DPH od spoločnosti RENDos s.r.o. za nájomné strojov vo výške 1 570,- € a z provízie za sprostredkovanie vo výške 472,- €. Žalobca uviedol, že má so spoločnosťou RENDos s.r.o. uzatvorenú nájomnú zmluvu, ktorej predmetom je prenájom strojov a motorových vozidiel a skutočnosť, že ide o spoločnosť, v ktorej je konateľom jeho otec (pričom 100% spoločníkom je externá tretia osoba) nemá podľa jeho vyjadrenia žiaden dopad na uskutočnenie zdaniteľného obchodu.

Záverom namietal, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu vyznieva „chaoticky“ a v niektorých častiach aj protirečivo, keď krajský súd uvádza, že zistený skutkový stav nebol namietaný, spochybňovaný ako nesprávny a vzápätí argumentuje, že tvrdenie žalobcu o neúplnom, nedostatočne zistenom skutkovom stave súd nepovažuje za dôvodné. Odôvodnenie rozhodnutia podľa žalobcu postráda akúkoľvek právnu argumentáciu a úvahy, z ktorých pri rozhodovaní krajský súd vychádzal, na základe čoho považoval napadnutý rozsudok za vydaný v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 OSP.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril písomným podaním z 20.02.2015, v ktorom uviedol, že v plnom rozsahu zotrváva na svojom stanovisku považujúc napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa za právne správne a zákonné, preto navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a/ právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve a v zmysle § 1 písm. b/ konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu, súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho

orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP)

Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného č. 1100301/1/273947/2014/5098 z 12.06.2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Daňového úradu Banská Bystrica č. 96011401/5/1094662/2014/Lír z 24.03.2014 o vyrubení rozdiel dane z pridanej hodnoty žalobcovi vo výške 13 769,92 €, t.j. nepriznaní nadmerného odpočtu vo výške 6 605,13 € a vyrubení vlastnej daňovej povinnosti na DPH vo výške 7 164,79 €.

Z pripojeného administratívneho spisu žalovaného najvyšší súd zistil, že daňovou kontrolou vykonanou u žalobcu za účelom zistenia oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie december 2012 (výsledkom ktorej bol Protokol č. 9611401/5/487451/2014/Lír zo 06.02.2014) bolo zistené, že daňový subjekt odpočítal daň z pridanej hodnoty v zmysle zoznamu dokladov pre priznanie k DPH, z pokladničných dokladov a z prijatých faktúr, keď v daňovom priznaní uviedol odpočítanie dane celkom v sume 14 588,33 € a nadmerný odpočet v sume 6 605,13 €, pričom odvolávajúci sa na porušenie ustanovenia § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. správca dane nepriznal uplatnené právo na odpočítanie dane z vyššie popísaných pokladničných dokladov v odôvodnení rozhodnutia správcu dane, ako aj tam uvedených prijatých faktúr. Žalobca sa k zisteniam uvedeným v Protokole určenej lehoty nevyjadril. Následne správca dane začal vyrubovacie konanie, v ktorom vyhodnotil vykonané dôkazy a vydal rozhodnutie č. 9611401/5/1094662/2014/Lír z 24.03.2014, ktoré bolo žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného č. 1100301/1/273947/2014/5098 z 12.06.2014 potvrdené.

Predmetnom súdneho prieskumu bolo posúdenie záveru daňových orgánov o nesplnení podmienok pre priznanie práva na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, čo žalobca deklaroval pokladničnými dokladmi: výdavkový pokladničný doklad sumárny č. 001/12 z 31.12.2012, výdavkový pokladničný doklad č. 006/12 z 31.12.2012 a dodávateľskými faktúrami:

- č. 2012/12/112 z 11.12.2012, dodávateľ M3M trade s.r.o. Lučenec, rezivo - extra rozmery (smrek, prírezy) 25,857 m³, základ dane 7 989,81 €, 20% DPH = 1 597,97 €, celkom 9 587,78 €,
- č. 2012/394 z 11.12.2012, dodávateľ RENDos s.r.o. Bratislava, stredové rezivo, 267,410 m², základ dane 4 679,68 €, 20% DPH = 935,94 €, celkom 5 615,62 €,
- č. 2012/396 z 13.12.2012, dodávateľ RENDos s.r.o. Bratislava, stredové rezivo, 52,4 m² a rezivo „27“ 350,770 m², základ dane 8 546,25 €, 20% DPH = 1 709,25 €, celkom 10 255,50 €,
- č. 076/2012 z 21.12.2012, dodávateľ pumila s.r.o. Bratislava, rezivo buk „60“ 49,017 m³ a rezivo buk „52“ 31,123 m³, základ dane 35 847,51 €, 30% DPH = 7 169,50 €, celkom 43 017,01 €,
- č. 2012/403 z 28.12.2012, dodávateľ RENDos s.r.o. Bratislava, za nájomné podľa zmluvy a podľa potreby - VZV + ÚNC + HON, ťahač SCANIA, náves LC 889 YA, ÚPP 100-6, základ dane 7 850,00 €, 20% DPH = 1 570,00 €, celkom 9 420,00 €,
- č. 2012/400 zo dňa 28.12.2012, dodávateľ RENDos s.r.o. Bratislava, za sprostredkovanie obchodnej činnosti, základ dane 2 360,00 €, 20% DPH = 472,00 €, celkom 2 832,00 €.

Podľa § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH; právo na odpočítanie dane z tovarov a služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vzniká daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH; platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. To znamená, že právo na odpočítanie dane si môže daňový subjekt uplatniť v tom prípade, ak preukáže, že došlo k dodaniu zdaniteľného obchodu a tento zdaniteľný obchod použije zároveň na účely svojho podnikania ako platiteľ.

Keďže podstatou odvolacích, ako aj žalobných námietok žalobcu bolo porušenie procesného postupu správnych orgánov v daňovom konaní spočívajúce v tom, že daňový úrad neinformoval žalobcu o vypočutí konateľa spoločnosti RENDos s.r.o. Bratislava - U., o ktorom bola spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní č. 9611401/5/2212430/2013/Ber z 27.5.2013 s odôvodnením, že v danom prípade sa

nejednalo o vypočutie svedka, nakoľko k prípadnej konfrontácii - vypočutiu konateľa spoločnosti ako svedka by zamestnanci správcu dane pristúpili po získaní dôkazov a vyjadrení kontrolovaného daňového subjektu a v prípade, že by sa jednalo o rozdielne vyjadrenia, čo je podľa správneho orgánu v danom prípade, keď ide o platiteľov - v postavení otec a syn nepravdepodobné, najvyšší súd pristúpil k posúdeniu, či predmetné procesné porušenie zakladá nezákonnosť preskúmaných rozhodnutí.

Daňový poriadok v ustanovení § 3 ods. 1 zakotvuje základné zásady daňového konania. Základnou zásadou je zásada zákonnosti, z ktorej vyplýva, že daňové orgány v konaní postupujú podľa všeobecne záväzných právnych predpisov chrániac pritom záujmy štátu a obcí a zároveň dbajú pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku; správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa odseku 4 § 3 Daňového poriadku; správa daní je neverejná okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje.

Podľa odseku 6 § 3 Daňového poriadku; pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

Podľa § 24 ods. 1, 2, 3 a 4 Daňového poriadku; daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť (1).

Správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (2).

Správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti (3).

Ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim (4).

Podľa § 44 ods. 1 Daňového poriadku daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov.

Podľa § 45 ods. 1 písm. e/ Daňového poriadku daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo e) klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní,

Najvyšší súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane ako aj žalovaný v danom prípade nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem,

keď v danom prípade žalobcu o neinformovali o ústnom pojednávaní a vypočutí konateľa spoločnosti RENDOS s.r.o. Bratislava - U. L., o ktorom bola spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní č. 9611401/5/2212430/2013/Ber z 27.05.2013.

Možno konštatovať, že v preskúvanom daňovom konaní bolo zo strany správcu dane porušené právo žalobcu špecifikované v ustanovení § 45 ods. 1 písm. e/ Daňového poriadku a to byť prítomný na výsluchu svedka. S prihliadnutím na uvedené nemožno akceptovať argumentáciu žalovaného spočívajúcu v bagatelizovaní významu takéhoto procesného porušenia, ale je potrebné považovať za ignorovanie zákonnej požiadavky reálne vytvoriť žalobcovi možnosť na využitie práva účasti na výsluchu svedka a klásť mu otázky.

Výber druhu dôkazného prostriedku je na správcovi dane a závisí od otázky, ktorú treba objasniť. Tak isto je na správcovi dane, ktoré dôkazy vykoná, pričom nie je viazaný len návrhmi daňových subjektov (§ 24 ods. 2 Daňového poriadku). Avšak práve v závislosti od objasňovanej skutočnosti, od jej spôsobilosti vyvrátiť podstatné tvrdenia kontrolovaného daňového subjektu ako i miery ovplyvniť rozhodnutie vo veci, sa zvyšuje miera potrebnej presvedčivosti dôvodov uvádzaných správcom dane ohľadne vykonania alebo nevykonania navrhovaného dôkazu, prípadne voľby druhu dôkazného prostriedku. Aby bola zachovaná v daňovom konaní rovnosť zbraní, resp. rovnováha medzi povinnosťou správcu dane čo najúplnejšie zistiť skutkový stav potrebný na preverenie a určenie dane a zároveň taktiež zachované a rešpektované procesné práva kontrolovaného daňového subjektu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a § 3 v spojení s § 45 Daňového poriadku, je potrebné pri voľbe druhu dôkazného prostriedku brať zreteľ na to, čo bude obsahom zistení pri jeho vykonaní ako i na to, či sa jeho, hoci zákonným vykonaním, neobchádza povinnosť správcu dane umožniť kontrolovanému daňovému subjektu využiť jeho zákonné procesné práva.

Na daňové konanie sa tiež vzťahuje pravidlo, že finančné orgány sú povinné postupovať ústavne konformným spôsobom, a preto, ak je v daňovom konaní v rámci dokazovania vykonávaný výsluch svedkov a daňový subjekt nemá možnosť byť prítomný na tomto výsluchu a klásť pri ňom svedkom otázky, sú potom takto získané svedecké výpovede dôkaznými prostriedkami zabezpečenými správcom dane v rozpore so zákonom.

Pre účely dokazovania v daňovom konaní je potrebné vykonávať dôkazy bezprostredným spôsobom, aby sa mohol s týmito dôkazmi daňový subjekt bezprostredne oboznámiť a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Nápravu v konaní je možné dosiahnuť len zmenou prvostupňového rozsudku a zrušením žalovaných rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov podľa § 250ja ods. 3 prvá veta OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. e/ OSP.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s poukazom na § 250k ods. 1 OSP a priznal v súdnom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v zmysle ich vyčíslenia (§ 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v sume 829,21 €, ktorá suma pozostáva zo sumy 2x 70,- € za zaplatené súdne poplatky a z náhrady trov právneho zastúpenia, a to z odmeny za 3 úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (príprava a prevzatie vecí, podanie žaloby a účasť na pojednávaní), odmena za 1 úkon á 134,- € (základná sadzba tarifnej odmeny vo výške 1/6 z výpočtového základu 804 eur vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti OSP podľa § 11 ods. vety prvej v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom k vykonaniu jednotlivých úkonov, ďalej v texte rozhodnutia len „Vyhláška“), 3 režijné paušály vo výške á 8,04 € k úkonom právnej služby (náhrada vo výške 1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky), odmeny za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2015 vo výške 139,83 € (podanie odvolania), režijný paušál vo výške 8,39 € k úkonu právnej služby (náhrada vo výške 1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky).

Trovy právneho zastúpenia boli zvýšené o daň z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 Vyhlášky boli zvýšené o DPH v sadzbe 20 %, čiže spolu: $(402 + 24,12 + 139,83 + 8,39) + 20\% \text{ DPH} = 689,21 \text{ €}$.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.